

ΣΤΟΧΟΣ: Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

(Από το χρονολόγιο του οικουμενι(στι)κου αναθεωρητισμού)

Διάβαζα (σε μετάφραση) το βιβλίο «Εισαγωγή στην Ιστορία», του ARTHUR MARWICK. Εκεί (Σελ. 25) προβάλλονται δύο θεμελιώδεις αρχές: α) «ό,τι αποτελεί το παρελθόν είναι πρόλογος» και β) «Μελετάτε το παρελθόν».

Σε πολλές περιπτώσεις πληρώνεται πολύ ακριβά η άγνοια της Ιστορίας. Η αναζήτηση των συνθηκών εμφανίσεως των γεγονότων διέπεται από μορφή αιτιοκρατίας, η οποία υπόκειται στον καθολικό πνευματικό νόμο: Μπροστά από κάθε αιτία υπάρχει το θέλημα του Θεού. Εάν υπήρχε η γνώση των παλαιών κειμένων - δηλώσεων στο πλήρωμα των οικουμενιστών επισκόπων, θεολόγων και πανεπιστημιακών, ίσως, να μην υπήρχε η σημερινή ένταση και έκταση της αιρέσεως «οικουμενισμός».

Το πόνημα - πραγματεία του Οσίου Δανιήλ Κατουνακιώτη «ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ», ένας (δυνάμει) εξάντας και πυξίδα του πληρώματος, δεν το αφύπνισε. Ίσχυσε ο λόγος του Κυρίου στη Γεσθημανή: «καθεύδετε το λοιπόν και αναπαύεσθε» (Ματθ. 26, 45).

Το σύνολο των ομιλιών, κειμένων και δηλώσεων των παλαιών οικουμενιστών (και σύγχρονων) επισκόπων, αποτελεί χρονολόγιο περιέχον παραχαράξεις και ακρωτηριασμούς της Ορθοδοξίας• είναι καθρέπτης της σημερινής εκκλησιαστικής πραγματικότητας.

Είναι αλήθεια, ότι οι πολλοί και (κυρίως) οι νεότεροι στερούνται της πρόσβασης στις κατάλληλες πηγές, που θα τους βοηθούσαν στη σύλληψη του ρυθμού και του νοήματος των σημερινών εκκλησιαστικών γεγονότων.

Πολλά τα κείμενα και οι προφορικές δηλώσεις, εδώ και 120 χρόνια, που αποτελούν το «παρών» των οικουμενιστών. Χαρακτηρίζονται (τα κείμενα) από την υπονόμηση της Ορθοδοξίας, της εκκλησιολογίας και της σωτηριολογικής αποστολής της.

Πριν προχωρήσουμε (ενδεικτικά) σε αναφορές κειμένων παλαιών και νέων οικουμενιστών να θυμηθούμε, ότι σε κάθε γενεά αντιστοιχεί και η σχετική κατοχή της. Παραθέτω τα πραγματικά, σοφά λόγια, μιας γιαγιάς προς τον εγγονό της (30 ετών):

«Κάθε γενιά, παιδί μου, περνάει και μια κατοχή! Εμείς περάσαμε την κατοχή του πολέμου... οι πατεράδες μας τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο... οι άλλοι το '21... Εσείς περνάτε μια άλλη κατοχή, χειρότερη και από τον πόλεμο, την οικονομική κατοχή»!

Προσθέτουμε με σεβασμό, ότι περνάμε και την οικουμενιστική κατοχή - εποχή, που είναι η χειρότερη, διότι δημιουργεί (εύκολα) πνευματικούς, ατελεύτητους θανάτους, λόγω της μεταμφίεσης (και «συνοδικής») της αίρεσης του οικουμενισμού, η οποία σε πρόχειρο κοίταγμα φαίνεται ως «κίνησις προς επάνοδον του πληρώματος της εκκλησίας του Χριστού εις την αρχικήν ενότητα» (Λεων. Φιλιππίδης - οικουμενιστής ακαδημαϊκός).

Ο ίδιος έχει γράψει: «... αι αιρέσεις και τα σχίσματα ήτοι αι διαφωνίαι περί θέματα πίστεως και τάξεως δεν νοούνται έξω της εκκλησίας, αλλ' εντός αυτής - οι οπαδοί των δεν ευρίσκονται έξω του Χριστιανικού πληρώματος...» (Ομιλία του, σελ. 12, 1970).

Αρνούνται οι οικουμενιστές την θεμελιακή προϋπόθεση ενότητας - συνοχής της αληθινής εκκλησίας, κατά την

οποία οι ανήκοντες σ' αυτή «το αυτό ομολογείν, κηρύττειν και δοξάζειν», σύμφωνα με την Γραφή, με την Ι. Παράδοση και τους Αγ. Πατέρας».

Χρησιμοποιούν το χωρίο «ίνα πάντες εν ώσι» ως τεχνική στοχασμού, ως θεολογική περιοχή, όπου απλώνει ο καθένας το χέρι του και παίρνει από τη Γραφή ό,τι θέλει, στηριζόμενοι σε μια (συμφωνημένη) minimum δογματική βάση.

Δυστυχώς, η άμυνα των Ορθοδόξων δεν είναι στην ισχυρότερη μορφή της. Υπάρχει μια (γενική) θεολογική σιωπή τους με προδοσίες κατά της Ορθοδοξίας. Υπάρχει, ακόμη, ο συμβιβασμός - ανοχή των Γερόντων - Πνευματικών και η άγνοια του πληρώματος. Παρήγορος ο ηρωϊσμός ολίγων Ορθοδόξων, που σκιάζεται (δυστυχώς) από την έλλειψη συνοχής μεταξύ των.

Τα κείμενα των οικουμενιστών εξεικονίζουν, όπως σ' ένα μεγεθυντικό φακό, την επικινδυνότητα της αιρέσεως.

Παραθέτουμε ενδεικτικά κείμενα, μιας και είναι μακρύς ο κατάλογός τους• μιας και είναι μεγάλης διαμέτρου ο φαύλος κύκλος παγιδεύσεως και ευθυγραμμίσεως βαπτισμένων ορθοδόξων στο σύστημα της αιρέσεως «οικουμενισμός».

A) Πατριάρχης Αθηναγόρας - Μήνυμα Χριστουγέννων 1967:

«Εις την κίνησιν προς την ένωσιν, δεν πρόκειται η μία εκκλησία να βαδίση προς την άλλη, αλλ' όλοι ομού **να επανιδρύσωμεν** την Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν...».

B) Αρχιεπίσκοπος Ιάκωβος - Δηλώσεις (Εστία 5-10-1967):

«Δεν δυνάμεθα να εμπαίζωμεν πλέον τους εαυτούς μας και να λέγωμεν ότι ο Χριστιανισμός, όπως εμείς τον

εννοούσαμε, είναι πράγματι ο αρμόζων εις τον λαόν μας. **Έχομεν ανάγκη ενός νέου Χριστιανισμού, βασιζομένου εξ ολοκλήρου επί νέων αντιλήψεων και όρων.** Δεν δυνάμεθα να διδάξωμεν εις τας μελλούσας γενεάς το είδος της θρησκείας, το οποίον ημείς εύρομεν...».

1° Σχόλιο: «Ο Ιάκωβος ήτο εκ των πέντε προέδρων του Π.Σ.Ε., εμπειροτισμένος υπό των ιδεών της ορθολιγιζούσης προτεσταντικής θεολογίας» (ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΠΑΠΙΣΜΟΣ - Σπυρ. Μπιλάλη - Σελ. 372).

Ο πατήρ (όσιος) Φιλόθεος Ζερβάκος είχε χαρακτηρίσει τον Ιάκωβο Αμερικής, ως εξής: «καταφρονητής των Αποστολικών και Πατρικών Ιερών Κανόνων και Παραδόσεων, άκρως φιλοπαπιστής και Λουθηρο-Καλβινιστής, εχθρός και διώκτης των ορθοδόξως φρονούντων...» (4° Σωτήριο Σάλπισμα - Σελ. 37).

Γ) Χαλκηδόνος Μελίτων - Κήρυγμα στη Μητρόπολη Αθηνών:

«... **Δεν θα επιζήσωμεν** ως χριστιανικά επι μέρους εκκλησίαι και ομολογίαι του κύματος αυτού των επερχομένων, εάν δεν ενωθώμεν όλοι εν Χριστώ Ιησού... Να τον προσέξετε εφέτος τον Καρνάβαλλο...».

Γ1: «**καλούμεθα αι εκκλησίαι εις μετάνοιαν,** εις αίτησιν συγγνώμης προς αλλήλας» (Ορθόδοξος Παρουσία, Τόμος Α΄, σελ. 171).

Δ) Χρυσόστομος Σμύρνης (Εθνομάρτυρας)

Στα συγγράμματά του (αρχικά) δεν υπάρχει ίχνος, έστω και υπολανθάνουσα τάση, οικουμενιστικής θεώρησης της εκκλησίας. Στη συνέχεια, όμως, υπήρξε μεταστροφή και απεμπόληση (εκ μέρους του) της Ορθοδοξίας.

Ο Ακαδημαϊκός (οικουμενιστής) Λεων. Φιλιππίδης σε εκτεταμένη ομιλία του, επικεντρώνεται, σχεδόν ολοκληρωτικά, στους δύο επισκόπους: Χαλκηδόνος Μελίτων και Σμύρνης Χρυσόστομο, τους οποίους επαινεί παρουσιάζοντας κείμενά τους που έχουν καθαρή οικουμενι(στι)κή σκοποθεσία. Βλέπε το σχετικό βιβλίο του: «Η ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΑΣ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΕΠΑΝΟΔΟΝ ΤΟΥ ΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΧΙΚΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ».

Η κριτική που ασκεί ο όσιος Δανιήλ Κατουνακιώτης στη θεματολογία της «ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ» («σύνοδος» Κρήτης, τώρα), αυτή ακριβώς η θεματολογία αποτελεί την θεολογική προσέγγιση, ως αποδοχή, του Χρυσοστόμου Σμύρνης. Οποία αντίθεσις!

Επίστευε, για παράδειγμα, ότι οι Αγγλικανοί είναι αδελφή εκκλησία, με άγια και έγκυρα μυστήρια...

Γι' αυτό και η εφημερίδα «Εκκλησιαστική Αλήθεια» (Αρχιεπισκοπής Αθηνών) έγραψε: «παραμένει λοιπόν ο Εθνομάρτυρας Μητροπολίτης Χρυσόστομος ο οδηγός και ο πρωτοπόρος στην προσπάθεια συμφιλίωσης των Χριστιανικών εκκλησιών...» (1-2-1985).

Μόνο που εμείς δεν δεχώμεθα τις αιρέσεις, τα είδωλα εκκλησιών, ως εκκλησίες.

ΝΙΚΟΣ Ε. ΣΑΚΑΛΑΚΗΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ